

Hồi 230

Ngộ trung phó xa

4 ến Phi dùng bàn tay trái bấu vào thân thuyền, treo mình sát vào phần thuyền chìm dưới nước, theo Ân Long chậm chậm ghé vào bờ nam.

Đây là góc độ tốt nhất để công kích, khi Hác Trường Hanh từ bờ sông nhảy lên thuyền không phòng bị, chàng sẽ tặng cho hắn một đòn trí mệnh. Đánh chết Trúc Pháp Khánh, khiến chàng hiểu rõ hơn thực lực của mình. Nhật Nguyệt Ly Thiên đại pháp do chàng tự sáng chế đạt đến một cảnh giới hoàn toàn mới, công pháp hòa hợp hai loại chân khí hoàn toàn bất đồng Thủy Độc và Đan Kiếp trở thành bản lĩnh độc đáo của chàng.

Sự thật đã chứng minh hùng mạnh như Trúc Pháp Khánh mà cũng phải nuốt hận dưới Diệp Luyến Hoa của chàng.

Nếu trừ được Hác Trường Hanh, đối với Lương Hồ bang sẽ trở thành thiệt hại không gì bù đắp nổi, giống như chặt đi một cánh tay của Nhiếp Thiên Hoàn. Hác Trường Hanh chẳng những võ song toàn, lại có một thứ mị lực thuyết khách trời cho, dù là Tô Tần, Trương Nghi thời Xuân Thu Chiến Quốc cũng chỉ đến thế.

Trước khi Yến Phi quen biết Kỷ Thiên Thiên, trừ việc báo thù rửa hận cho thân mẫu, còn lại mọi sự đều không mấy tích cực. Hiện tại chàng hoàn toàn thay đổi, vì chỉ có như vậy mới có hy vọng cứu được chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên. Thời gian đã trở thành một nhân tố quan trọng quyết định thành bại, vì vậy chàng nhất định không bỏ qua bất cứ cơ hội nào.

Giết chết Hác Trường Hanh coi như đập tan âm mưu tiến công Biên Hoang Tập của Nhiếp Thiên Hoàn, cơ hội giải phóng Biên Hoang Tập tăng thêm rất nhiều. Hành động lần này chàng đã quyết phải thành công.

Yến Phi ngụp hẳn đầu xuống dưới mặt nước, hỏa nhiệt từ Đan Kiếp tiêu trừ hoàn toàn cái lạnh cắt da cắt thịt của dòng nước, lại quán tụ vào hai mắt, khiến mắt chàng không bị ảnh hưởng của sóng nước dập dềnh, nhìn thấu toàn bộ tình huống trên mặt nước và bờ sông.

Diệp Luyến Hoa đã ở trong tay chàng, tâm linh rạng rỡ trong sáng, người và kiếm hợp thành một thể, kiếm là ta, ta là kiếm.

Sau khi huyền công đại thành, mỗi ngày chàng đều có tiến bộ, quá trình chậm rãi mà khó phát giác, nhưng ở một thời điểm đặc biệt nào đó, ví dụ như sớm hôm qua chàng nghe được đối thoại giữa Nhậm Thanh Thị và Lưu Dụ, Cổ Thiên Thu và Từ Đạo Phúc ở khoảng cách ngoài ba mươi trượng, mới chợt phát giác mình đã tiến vào cảnh giới võ đạo mà trước đây không dám mơ.

Thân hình lực lưỡng của Hác Trường Hanh xuất hiện trên một tảng đá lớn bên bờ sông, cạnh đó là tiểu tinh linh mỹ lệ, người tình trong mộng của Cao Ngạn, Bạch Nhạn Doãn Thanh Nhã, xung quanh trước sau là vài chục hảo thủ Lương Hồ bang, thấy đều trong tư thế rút lui toàn diện.

Yến Phi có thể tưởng tượng cảm giác thua thiệt của Hác Trường Hanh, Mạn Diệu bị giết khiến hắn rất khó ăn nói với Hoàn Huyền. Hắn mạo hiểm quay lại đối phó bọn chàng, khả năng là bị thôi thúc bởi tâm lý cố sức vót vát để bù mất mát, hy vọng thua keo này bày keo khác, chỉ cần lấy được đầu Đồ Phụng Tam, Lưu Dụ hay đầu mình thì cuối cùng cũng không đến nỗi trắng tay ra về.

Sự tình đương nhiên không được như hắn mong muốn, vì vậy bây giờ là lúc hắn rơi vào tâm trạng hoang mang chán nản, cũng chính là lúc hành thích tốt nhất.

Lúc này Ấn Long cách đám Hác Trường Hanh chừng hai chục trượng, không ngừng tiếp cận.

Tâm linh Yến Phi trùm kín thân hình Hác Trường Hanh, dù không nhìn bằng mắt thì tất cả mọi động tĩnh của hắn đều không thoát khỏi con mắt tâm linh của chàng. Cảm giác như vậy chàng mới thấy lần đầu, trong lòng dâng lên một cảm xúc mới mẻ.

Chàng có phải Thiên hạ đệ nhất hay không, trước khi đánh bại những cao thủ đỉnh cao ở hai miền Nam Bắc như Tôn Ân, Nhiếp Thiên Hoàn, Hoàn Huyền, Ni Huệ Huy và Mộ Dung Thủy nói ra còn quá sớm. Nhưng ít nhất có một chuyện có thể khẳng định, đó là chàng đã trở thành một thích khách siêu cấp đáng sợ nhất trên đời, có khả năng tiến hành hành động ám sát dựa vào cảm ứng huyền diệu.

Mười trượng, chín trượng, tám trượng...

Hác Trường Hanh hô to một tiếng, tung mình về phía Ấn Long.

Yến Phi được khí cơ dẫn dắt, tay trái nhẹ buông khỏi thân thuyền, vận công đẩy mạnh, lập tức sinh ra lực phản chấn mạnh mẽ đẩy thân mình chàng vọt ra khỏi mặt nước bay lên không.

Hỏa nhiệt Đan Kiếp thấu tới thân kiếm, biến thành kiếm khí kinh hồn bao trùm toàn thân Hác Trường Hanh đang từ phía trên lao tới.

Hác Trường Hanh không thẹn là cao thủ hạng nhất, đúng vào lúc Yến Phi từ dưới nước vọt lên, phát giác có nguy hiểm, toàn thân chấn động nhưng lâm nguy bất loạn vội rút bội đao, lập tức hóa thành một màn đao quang che kín toàn thân, thân hình không đổi hướng lao về phía Ấn Long.

Yến Phi thầm khen giỏi, nhưng lại biết Hác Trường Hanh nhất định phải chết.

Vì chuyện xảy ra quá đột ngột, các cao thủ trên bờ và trên thuyền không ai kịp trở tay, cũng vì Hác Trường Hanh bay ngang giữa trời nên dù có muốn viện trợ cũng chỉ có thể trở mắt nhìn.

Một tiếng quát lạnh lạnh vang lên, Doãn Thanh Nhã trên tay có thêm hai thanh chủ thủ lấp lánh hàn quang, như một làn khói nhẹ từ trên bờ tà tà bay qua, nhanh đến mức Yến Phi cũng không ngờ, phát sau tới trước, chớp mắt đã tới bên dưới Hác Trường Hanh, một đòn sấm sét của Yến Phi vốn nhằm vào Hác Trường Hanh thì bây giờ lại do Doãn Thanh Nhã hứng lấy.

Ai nấy đều đang ở trên không vô phương mượn lực đối hướng, trừ khi Yến Phi thực sự đã biến thành thần tiên, nếu không buộc phải vượt qua cửa ải Doãn Thanh Nhã rồi mới có thể đối phó Hác Trường Hanh.

Tiếng hò hét chửi mắng rầm rĩ hai bên, tuy nhiên không ai có thể cải biến sự việc tất yếu sẽ xảy ra.

Đổi là Lưu Dự hay Đồ Phụng Tam, để đạt mục đích đương nhiên sẽ chẳng tiếc gì mà không toàn lực sát thương Doãn Thanh Nhã, sau đó sẽ mượn kinh khí lúc giao phong đối khí, tiếp tục tấn công Hác Trường Hanh, nhưng Yến Phi sao có thể hại đến nguyên nhân căn bệnh tương tư của Cao Ngạn được.

Với năng lực của Yến Phi mà cũng vô kế khả thi, lập tức biến chiêu, hóa Đan Kiếp chân khí có khả năng sát thương cực lớn thành Nhật Nguyệt Ly Thiên đại pháp vừa cương vừa nhu, đối kiếm khí xung kích thành chân kinh thu hút nghênh đón song chủ thiên biến vạn hóa của Doãn Thanh Nhã.

Đại kế ám sát Hác Trường Hanh không thể không nửa chừng dứt đoạn, còn phải tính kế thoát thân, ở trên mặt nước không có gì che đỡ này, mấy chục cao thủ đối phương bằng cung cứng tên mạnh có thể biến chàng thành một con nhím.

"Hự" một tiếng, thay vì tiếng binh khí giao kích vang lên, Doãn Thanh Nhã thân hình kịch chấn kêu lên một tiếng kinh hãi, bị lực đạo kinh hồn không gì kháng cự nổi từ kiếm kinh của Yến Phi hút chặt kéo thẳng từ trên cao rơi xuống ngay sau lưng chàng.

Bụp! Bụp!

Hai thanh chủ thủy rơi xuống nước chìm ngấm.

Hơn chục cao thủ trên thuyền cung tên hườm sẵn nhưng không dám phát xạ, sợ bắn phải Doãn Thanh Nhã.

Hác Trường Hanh lên tới Ấn Long, hét to: “Xuống nước!”.

Tự mình lao xuống nước đầu tiên, đám còn lại nhất loạt theo lệnh nhảy xuống. Người của Lương Hồ bang từ nhỏ đã đùa giỡn trên sóng, ai nấy đều giỏi thủy chiến, xuống sông rồi như cá gặp nước không có đối thủ.

Yến Phi ở dưới nước ngẫm thử dài, vươn tay điểm một chỉ vào mạng sườn Doãn Thanh Nhã vừa chìm xuống, khí huyết vẫn còn đảo nghịch chưa thể phản kháng, Doãn Thanh Nhã ứng chỉ hôn mê.

Yến Phi nắm dây lưng nàng nổi lên mặt nước, vận kinh vào song cước đạp mạnh, hai người lập tức vọt đi là là mặt nước, bỏ rơi đám Hác Trường Hanh lại phía sau.

Một chiếc khoái thuyền lướt tới.

Yến Phi mang theo Doãn Thanh Nhã, tâm niệm chớp nhoáng chuyển động, thực ra là nên quăng nàng trả lại cho Hác Trường Hanh hay mang đi? Bắt theo Doãn Thanh Nhã hoặc giả có thể trì hoãn hành trình Hác Trường Hanh tới Biên Hoang Tập. Nghĩ tới đây, thân hình đã bay lên khỏi mặt nước hạ xuống khoái đỉnh.

Đồ Phụng Tam kêu to: “Đuổi tới rồi! Mau quay đầu lại!”.

Yến Phi vừa buông tiểu mỹ nhân ướm sừng xuống, Lưu Dụ, Đồ Phụng Tam và Tư mã Nguyên Hiến đã đồng tâm đồng lực quạt mạnh mái chèo, đưa khoái thuyền liệng một vòng thuận dòng lướt đi.

Đồ Phụng Tam kêu to: “Bọn ta còn chưa đủ nhanh, Yến Phi người sao còn chưa góp một tay?”.

Yến Phi nhấc chiếc bơi chèo còn lại ngồi lên đầu thuyền chèo đi, hỏi: “Bọn họ có nhanh hơn ta không?”.

Lưu Dụ nói: “Người coi đi!”.

Quả nhiên chỉ một lúc Ấn Long đã chuẩn bị xong, buồm căng gió, bốn tổ mái chèo bắt đầu theo nhịp trống đều đặn quạt xuống nước, thuyền không ngừng tăng tốc, đã đuổi tới chỉ còn cách hơn năm chục trượng, khoảng cách mỗi lúc càng gần lại.

Tư mã Nguyên Hiến phẫn chấn nói to: “Bọn ta có nên tạt vào bờ không?”.

Yến Phi, Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đều cảm thấy kỳ quái, tù binh mà chịu hợp tác như thế quả thực hiếm thấy.

Đồ Phụng Tam ngồi ở đuôi thuyền phía sau Tư mã Nguyên Hiến thấy hấn vừa ra sức khua mái chèo, vừa không quên liếc ngang liếc dọc nhìn Doãn Thanh Nhã nằm phục trên thuyền, cười nói: “Nữ nhân này là đồ đệ bảo bối của Nhiếp Thiên Hoàn, lão Hác ắt không dám phóng tên, chúng ta còn có thể chống cự thêm một lúc, dù sao cũng hơn là lên bờ bị cả đám địch nhân truy sát”.

Tư mã Nguyên Hiến vẫn đang hứng chí, hiển nhiên rất say sưa với cái khăn trương kích thích này. Nói to: “Có Yến Phi ở đây! Chúng ta còn sợ gì nữa?”.

Lưu Dụ cười: “Theo ý Tiểu Phi thế nào? Nếu lão Từ thấy bốn người chúng ta chèo thuyền chạy trốn, sẽ nghĩ gì nhỉ?”.

Yến Phi thấy thuyền địch đã bức tới còn bốn chục trượng, nếu cứ tiếp tục thì mình đi chưa đầy hai dặm đã bị chúng theo kịp. Nghĩ lại vừa hoang mang, vừa buồn cười. Đáp lời: “Chẳng cần phải thêm lão Từ, lão Hác người đông thể mạnh, nếu phải động thủ thua thiệt sẽ là bên mình. Trừ phi mình chịu thả nha đầu tiểu Bạch Nhạn, nếu không sợ không chạy được xa nữa. Huống chi thời gian đối người sắp đến rồi”.

Tư mã Nguyên Hiến nói: “Sao mình không kẻ dao vào cổ mỹ nhân, coi lão Hác có dám đuổi theo nữa không?”.

Đồ Phụng Tam cười: “Sẽ mất đi một người chèo thuyền, lão Hác sẽ đoán được là mình không dám giết người, vì rằng sau khi giết người bọn họ không cố kỵ gì nữa phóng tên bừa bãi, công tử chịu được không? Như thế chúng ta sẽ bị bức bách mất hết chủ động, làm sao còn chèo được nữa?”.

Tư mã Nguyên Hiến lập tức nín bặt.

Yến Phi và Lưu Dụ đều hiểu rằng Đồ Phụng Tam nói vậy là đã hết sức khách khí rồi, trong số bốn người thì Tư mã Nguyên Hiến võ công tệ nhất, cũng là gánh nặng cho cả bọn, bất luận trên mặt nước hay trên bộ, nếu động thủ, Tư mã Nguyên Hiến đều khó thoát tai nạn.

Khoái thuyền rạch sóng lướt đi, hoa nước vọt lên tung toé, mặt nước Đại Giang lân quang lấp lánh phản chiếu ánh trăng sao trên vòm trời đêm, gió sông lồng lộng quất thẳng vào mặt, quả là một tư vị khác lạ.

Thanh âm Hác Trường Hanh từ phía sau truyền đến: “Xin Yến huynh phóng thích Thanh Nhã, nó chỉ là một đứa bé chưa hiểu việc, tương lai tiểu đệ ắt có đền đáp”.

Đồ Phụng Tam cười lớn đáp lời: “Nếu Hác huynh lập lời thề độc trong vòng ba tháng không bước chân tới Biên Hoang Tập, bọn ta lập tức thả người”.

Hác Trường Hanh không tức giận, chỉ cất cao giọng: “Yêu cầu của Đồ huynh há chẳng có phần quá đáng sao? Dám hỏi ngồi bên Yến huynh có phải là Nguyên Hiến công tử không?”.

Tư mã Nguyên Hiến biết hấn từ cách ăn mặc nhận ra mình, cười nói: “Phải thì sao? Rồi sẽ có ngày người phải quỳ xin ta tha tội”.

Vút!

Tiếng dây cung bật, Đồ Phụng Tam nhanh như chớp rút bội kiếm, không cần quay đầu, xoay tay chém một nhát về phía sau.

Keng!

Kình tiễn bị chém đúng bay xuống sông.

Tư mã Nguyên Hiến toát mồ hôi lạnh, biết rằng mũi tên đó nhằm vào lưng mình, không tưởng Hác Trường Hanh hung hãn và chẳng cố kỵ gì như thế, bất giác cũng bội phục Đồ Phụng Tam, trước đó y tính chuẩn rằng bọn họ không dám giết Doãn Thanh Nhã, đích xác không sai.

Đồ Phụng Tam mặt tỉnh khô tra kiếm vào vỏ, tay kia vẫn tiếp tục khua mái chèo, đầu cũng không ngoảnh lại cười nói: “Nếu bắn thêm một mũi tên nữa ta sẽ vạch lên mặt tiểu Bạch Nhạn một cái, Hác huynh nghĩ kỹ rồi hãy bắn”.

Ẩn Long lại rút ngắn khoảng cách giữa hai thuyền còn hai chục trượng, một chạy một đuổi mau lẹ lướt về phía Kiến Khang ở hạ du, cách chỗ hẹn trao đổi tù binh chỉ còn ba dặm.

Hác Trường Hanh rút cuộc cũng hết nhẫn nại, hét to: “Yến Phi người phải chăng đã câm rồi? Thanh Nhã chỉ là một đứa nhỏ”.

Tư mã Nguyên Hiến lấy làm ngạc nhiên, nghe giọng Hác Trường Hanh hiển nhiên hấn cũng hiểu Yến Phi là loại quân tử không nên dùng một nữ hài tử để uy hiếp địch nhân.

Yến Phi điềm đạm nói: “Vậy đi! Ba ngày sau chúng ta giao dịch ở Dĩnh Khẩu, chỉ cần Hác huynh tới một mình bọn ta sẽ giao người lại cho người, bảo đảm không đụng tới một sợi tóc nào của tiểu Bạch Nhạn”.

Hác Trường Hanh giận dữ nói: “Ta coi lắm người rồi! Thì ra Yến Phi chỉ là hạng người như thế”.

Lưu Dụ cười ha hả: “Hác huynh cứ như là ngày đầu tiên xuất đạo ấy!”.

Hác Trường Hanh hét lớn: “Được! Chúng ta hãy chờ coi!”.

Lúc này Ấn Long chỉ còn cách họ không tới mười lăm trượng, khiến bọn họ cảm thấy bị uy hiếp nặng nề.

Sự thật tình huống có vẻ bất lợi cho bọn họ, Ấn Long dễ dàng húc đổ thuyền họ, khi ấy cả một đám đông dịch nhân gồm cả Hác Trường Hanh tinh thông thủy tính sẽ xuống nước cứu người, muốn giữ Doãn Thanh Nhã thực tại rất ít cơ hội, vấn đề là Doãn Thanh Nhã phải ở trên mặt nước mới thở được, nhưng Tư mã Nguyên Hiến mới là món hàng đặc biệt mà bọn họ lo lắng nhất, nếu bị Hác Trường Hanh bắt được thì hậu quả khó mà tưởng tượng.

Chân khí Tư mã Nguyên Hiến bắt đầu không kế tục được nữa, toàn lực chèo thuyền như thế quả thực phí sức, thở hổn hển: “Ghé bờ thì sao?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Không kịp rồi! Cẩn thận với tuyệt kỹ ‘Bộ thần vồng’ của Lương Hồ bang, đó không phải là loại thần thông thường, mà là thủy thần”.

Nói chưa dứt, tiếng gió nổi lên âm âm, một chiếc lưới to từ đầu thuyền Ấn Long được quăng ra che mờ trời đất chụp vào thuyền họ, nếu theo tốc độ di động hiện thời của khoái thuyền thì vừa khớp bao trùm bọn họ.

Đồ Phụng Tam lộ vẻ mặt quỷ quái đầy điều cợt hét to: “Quay về phía nam ngạn!”.

Lưu Dụ vỗ một chưởng xuống nước phía đuôi thuyền bên phải, lập tức một trụ nước lớn dựng lên, khoái thuyền đổi hướng tạt tạt lướt mau về phía nam ngạn, Đồ Phụng Tam lại bồi thêm một chưởng khiến thuyền đột ngột tăng tốc như phi ngư vọt lên khỏi mặt nước, mang đến một cảm giác khoan khoái như đang vãn giá vũ.

Bồng!

Bộ thần vồng nặng nề rơi xuống đằng sau khoái đỉnh, còn thiếu chừng một thước mới đụng vào thân thuyền, bốn bên mép vồng đều có gắn vật nặng rơi xuống làm nước bắn tung toé lên không, tưới khắp mọi người.

Tư mã Nguyên Hiến cười lớn: “Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Hết sức tuyệt diệu!”.

Ba người không biết nên tức hay nên cười, Tư mã Nguyên Hiến vốn là tử địch của họ, lúc này lại biến thành chiến hữu cùng hội cùng thuyền, mà tuyệt diệu nhất là tựa hồ bọn họ đang phục vụ cậu ấm công tử này vui chơi thỏa thích.

Mọi người quay nhìn Ấn Long, dịch nhân đang thu hồi Bộ thần vồng, nhất thời khó lòng diễn lại tởng cũ.

Đồ Phụng Tam cười lạnh: “Hác Trường Hanh còn chưa đủ tư cách đùa giỡn với ta, Nhiếp Thiên Hoàn mà đến thì còn đỡ. Chúng ta áp vào bờ nước nông mà đi!”.

Tứ mã Nguyên Hiến hoan hô: “Kế hay!”.

Yến Phi và Lưu Dụ đều thầm khen hay, đối phương thuyền to ngập sâu, khó lòng đuổi theo sau họ để húc đổ khoái thuyền, như vậy chỉ có thể mon men bên ngoài vượt trước bọn họ.

Còn bọn họ tiến thoái đều được, khi cần có thể ghé thuyền lên bãi sông, bỏ thuyền chạy trốn, thuyền địch vì đang cố chuyển hết tốc lực để vượt lên trên, chính sự khác biệt ấy đủ để bọn họ tranh thủ quãng trống mà đào tẩu.

Thế mới biết Đồ Phụng Tam cố ý để đối phương triển khai Bộ thần vồng, sau đó mới xoay sang dùng kế sách này, vì nếu muốn thu hồi vồng lên thuyền, bố trí để quăng vồng lần nữa tất cần một phen công phu, mà Bộ thần vồng bây giờ đã trở thành vũ khí duy nhất mà đối phương có thể dùng uy hiếp khoái đỉnh, Đồ Phụng Tam đã khiến địch nhân trong một thời gian ngắn không thể phát huy tác dụng của nó nữa.

Đồ Phụng Tam quả thực danh bất hư truyền.

Chủ động đã lọt vào tay họ.

Ẩn Long lại từ mé bên lao đến, chỉ còn bảy tám trượng là vượt qua bọn họ.

Trên thuyền địch nhân thấy đều lăm lăm gương cung đặt tên chĩa vào bọn họ, dù biết rõ đó chỉ là hư trương thanh thế nhưng vẫn tạo thành uy hiếp tâm lý rất lớn, ít nhất cũng khiến bọn họ không dám bỏ thuyền lên bộ.

Đồ Phụng Tam khẽ hỏi: “Nguyên Hiến công tử còn đủ sức không?”.

Tứ mã Nguyên Hiến nghiêng răng gật đầu.

Đồ Phụng Tam quát: “Tăng tốc trở lại giữa sông”.

Bốn người hò hét, lập tức vận đủ kinh lực vung chèo quạt lầy quạt để.

Bốn bề hóa nước vọt lên tung toé, Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ ngồi ở phía sau điều khiển hướng đi.

Khoái đỉnh phi như bay trên mặt nước, đột nhiên tăng tốc, ở khoảng cách chừng mười trượng nghiêng mình lướt qua ngay trước mũi Ẩn Long, chớp mắt đã tiến ra giữa sông.

Chiêu này hoàn toàn nằm ngoài ý tưởng của đối phương, vội đổi hướng cố sức đuổi theo.

Công phu chừng vài lần chớp mắt, khoái thuyền đi xiên xiên vượt qua chừng trăm trượng mặt sông, lại thuận dòng lướt đi.

Yến Phi nói: “Thành công rồi!”.

Ba người ngược nhìn về phía trước, một chiến thuyền to lớn của thủy sư Kiến Khang xuất hiện ở phía hạ du, đèn lửa sáng rực.

Ẩn Long ở đằng sau vang lên một hồi trống cấp tập, rốt cuộc đã nhận thấy tình thế không ổn, bắt đầu giảm tốc.

- o O o -